

De lach-truc

Peter is klaar op de startlijn. Dit is de wedstrijd waar hij lang naar heeft uitgekeken: hij heeft zijn blauwe helm opgezet en, met één voet op het pedaal en de andere op de grond, staart hij aandachtig naar de scheidsrechter die op het punt staat het startsein te geven.

Veel mensen staan langs het parcours om de deelnemende kinderen aan te moedigen. Peter is erg opgewonden: tussen de mensen kan hij de bemoedigende glimlach van zijn moeder zien. Alex en Mario zijn er ook, maar hij heeft ze uit het oog verloren. Misschien zijn ze verder gegaan om hem op te wachten bij de finish.

"Eén, twee, drie, weg!" roept de scheidsrechter in de megafoon en Peter begint te trappen. Lange tijd weet hij zich onder de eersten van de groep te handhaven en, voorovergebogen op het stuur, zet hij al zijn kracht in om snel te trappen.

Hij zweet en zijn benen doen pijn van de inspanning om zo snel te rijden. De laatste grote bocht nog vlak voor de finish, en dan ineens... boem!!! Peter kan zijn evenwicht niet bewaren, begint te slingeren en valt op een rampzalige manier op de grond. Hij komt moeizaam overeind: zijn knie is kapot en bloedt, zijn helm zit scheef en hij voelt zijn arm bonzen van de grote klap die hij heeft gekregen.

Alle andere fietsers halen hem in of hebben zelfs het eindsignaal al gepasseerd onder luid gejuich!

Peter, met tranen in zijn ogen, pakt zijn kapotte fiets op.

Onmiddellijk komt zijn moeder naar hem toe en omhelst hem. Ze brengt hem naar de EHBO om behandeld te worden.

Kort daarna arriveren Alex en Mario: "Ben je gewond?" vragen de bezorgde vrienden.

De moeder probeert iedereen gerust te stellen. "Ik weet wat we nu nodig hebben. Laten we een lekker ijsje gaan halen!" Ze gaan samen zitten aan de tafel van de bar in het park.

Alex en Mario kijken bezorgd naar Peter die zijn tranen niet kan bedwingen. Hij is echt teleurgesteld en schaamt zich voor het falen van zijn wedstrijd.

Mama krijgt een idee: "Wat we nu kunnen doen is de magische truc van het glimlachen!" Nieuwsgierige Alex vraagt: "En hoe werkt deze truc?"

Mama antwoordt: "We moeten goede redenen vinden om samen te lachen, ook als we verdrietig, boos of ongelukkig zijn!" Mmm," zegt Mario, "laten we eens kijken of ik de truc kan doen: Peter kan lachen, want je hebt tenslotte maar één kapotte knie en geen twee!"

En Alex voegt eraan toe: "Je kunt lachen want... misschien krijg je nu wel een nieuwe fiets cadeau!"

"Of... je kunt lachen omdat je door de helm geen bult op je hoofd hebt gekregen!" zegt Mario. Dan bedenkt Alex: "Je kunt lachen want als je niet gevallen was, hadden we dit reuzenijsje niet opgegeten!"

Peter veegt zijn tranen weg met zijn hand en begint te lachen en te spelen met de met zijn vrienden. Samen vinden ze 27 redenen om te lachen, de ene nog grappiger dan de andere. Met dit spelletje verdwijnt Peters droefheid helemaal. Ze lopen vrolijk babbelend samen terug naar hun flatgebouw en om beurten slepen ze de kapotte fiets. Wanneer ze bij zijn huis aankomen zegt Peter: "Bedankt vrienden, jullie zijn echt geweldig geweest met deze lach-truc!" Hij neemt zijn moeder bij de hand en gaat zijn huis binnen.

